

bromera **PORTÀTIL**

Josh
Bazell

Un *thriller* hilarant
entre *House* i *Els Soprano*

ESQUIVANT LA MORT

Vaig cap a la feina i m'aturo per mirar un colom i una rata que es barallen sobre la neu, quan un malparit va i prova de robar-me! Naturalment hi ha una pistola pel mig. Em ve pel darrere i me l'enganxa al clatell. És freda, i de fet dóna una mica de gustet, com si hagués encertat un punt d'acupressió.

–Calma, doctor –em diu. I això, si més no, ho fa més entenedor. Encara que siguin les cinc del matí, no sóc la mena de tio que invita a ser robat. Faig tota la pinta d'una escultura de l'illa de Pasqua d'un estibador. Però el malparit em pot veure els pantalons blaus d'hospital per sota l'abric, i els esclops de plàstic verd amb forats, i per tant es pensa que porto medicaments i diners a sobre. I potser que he fet algun jurament per no fotre-li un cop de peu al cul per haver-me volgut robar.

Amb prou feines tinc prou medicació i diners per arribar al final del dia. I l'únic jurament que he fet, que jo recordi, és en primer lloc no causar cap mal. Em sembla que ja hem passat aquest punt.

–D'acord –contesto, alçant les mans.

La rata i el colom s'escapen. Són uns cagats.

Em giro, cosa que em treu la pistola del crani i em deixa amb la mà dreta aixecada sobre el braç del malparit. Li dono la volta al colze i l'hi alço de cop, causant així que els lligaments li saltin com taps de xampany.

Aturem-nos un moment per admirar la joia anomenada colze.

Els dos ossos de l'avantbraç, el cúbit i el radi, es mouen independentment l'un de l'altre, i també giren. Això es veu només

girant el palmell cap amunt, quan el cúbit i el radi són paral·lels, després cap avall, quan es creuen formant una «X».* Per tant, necessiten un sistema d'ancoratge complicat al colze, amb els lligaments que emboliquin els diferents extrems dels ossos formant cintes bobinables o inbobinables que semblen la cinta adhesiva al mànec d'una raqueta de tennis. És una llàstima haver d'esqueixar aquests lligaments.

Però el malparit i jo tenim un problema pitjor ara mateix. Per exemple, que mentre la meva mà dreta li fotia el colze, la meva esquerra, havent-se posicionat al costat de la meva orella dreta, li ha quedat a tocar del coll com si fos la fulla d'un ganivet. Si el pico, aixafarà els fràgils anells que mantenen oberta la tràquea per poder agafar aire. Si ho provés, l'esòfag se li tancaria com un anus, i li restarien per a l'hora fatal potser menys de sis minuts. Encara que em carregui el bolígraf Propulsatil amb la tràqueo.

O sigui, pregant i suplicant, forço la trajectòria de la mà cap amunt. Passat el punt en què apunta la barbata, o fins i tot la boca –cosa ben desagradable, per cert– fins al punt en què apunta el nas.

I aquest s'enfonsa com argila molla. Argila molla plena de branquillons. El malparit cau rodó, inconscient.

M'asseguro d'estar ben tranquil –ho estic, només estic emprenyat– abans d'agenollar-me al seu costat. En aquest tipus de feina, com qualsevol feina, probablement, la planificació i la serenitat valen molt més que la velocitat.

* I això es pot comparar amb la cama, on tenim el vestigi de la mateixa estructura. Els dos ossos de la cama, la tibia i el peroné, estan fixats al mateix lloc. L'exterior, el peroné, ni tan sols aguanta pes. De fet, pots extreure'l gairebé tot, per utilitzar-lo com a empelt o el que sigui, i mentre no et carreguis el turmell o el genoll, no afectarà en absolut la capacitat de caminar del pacient.

No és que aquesta situació en particular demani massa planificació o serenitat.

Poso el malparit de costat per tal que no s'asfixii, i li plego el braç que no està trencat per posar-l'hi sota el cap i així la cara no la tindrà en contacte amb la vorera gelada. Després m'asseguro que encara respira. Respira, de fet amb una alegre *joie de vivre*. I el pols als turmells i als canells també el té raonablement fort.

De manera que, com sempre en aquestes situacions, m'imagino demanant a Sa Excel·lència –el professor Marmoset– si ja puc marxar.

I com sempre també en aquestes situacions, m'imagino el professor Marmoset dient que *No*, i que *què faries si fos el teu germà?*

Sospiro. No tinc cap germà. Però ja sé on vol anar a parar.

Poso el genoll sobre el colze fotut del tio i separo els ossos tant com els tendons semblen cedir, després deixo que s'ajuntin a poc a poc fins a arribar a la posició de menys resistència. Això fa que el malparit es queixi del mal mentre dorm, però tant és: li farien exactament el mateix a urgències, només que llavors ja estaria despert.

El grapejo per trobar-li un mòbil. No tinc aquesta sort, és clar, i no penso fer servir el meu. Si tingués un germà, voldria ell que la poli em vingués a buscar les pessigolles?

De manera que recullo el malparit i me'l penjo sobre l'espatlla. És lleuger i pudent, com una tovallola xopa d'orina.

I abans de posar-me dret, li agafo la pistola.

La pistola és una veritable merda. Dues peces de metall comprimit –ni tan sols relleu, té– i un cilindre lleugerament descentrat. Sembla ben bé una eina que s'hagués estrenat com a pistola de sortida en una competició d'atletisme. Per un moment no em semblen tan malament els 350 milions de pistoles que hi

ha als Estats Units. Aleshores veig les puntes brillants de llautó de les bales i penso en el poc que costa matar algú.

L'hauria de llençar. Doblegar-ne el canó i deixar-la caure a la claveguera.

Però el que faig és ficar-la a la butxaca del darrere dels meus pantalons hospitalaris.

Deixar vells costums costa molt.

A l'ascensor, pujant a Medicina Interna, hi ha una representant de laboratori rossa i baixeta amb un vestit de nit negra, i una bossa sobre rodes. És plana de pit, i l'arc de l'esquena li ressalta el cul, o sigui, té forma de fesol prim i sexi. Té vint-i-sis anys* després d'un pèl massa d'exposició solar, i el seu nas és del tipus que sembla haver passat pel bisturí, però no. Piques, no t'enredo pas. Les seves dents són la cosa més neta de tot l'hospital.

–Hola –parla com si fos d'Oklahoma–. Ens coneixem?

–Encara no –li dic. I penso: *perquè ets nova a la feina, altrament no tindries aquest horari de merda.*

–Ets auxiliar? –pregunta.

–Sóc resident de Medicina Interna.

Un resident fa un any només que ha acabat els estudis de medicina, normalment uns sis anys més jove que jo. A qui auxilia un auxiliar? Potser és algú que treballa en un manicomi, si és que encara n'hi ha.

* Els metges sempre saben quina edat tens. Ho fem servir per saber si ens estàs mentint. Hi ha diverses fórmules, per exemple comparar els plec del coll amb les venes dels palmells i coses així; però no són gaire necessàries. Si veus unes trenta persones al dia i els preguntes quina edat tenen, tu també té'n sortiries molt bé.

–Renoï –diu la representant de laboratori–. Ets prou bufó per ser metge.

Si amb «bufó» vol dir brutal i amb cara d'imbècil, que segons la meva experiència, la majoria de dones és el que volen dir, té tota la raó. La samarreta em va tan estreta que se'm poden veure els tatuatges de les espatlles. La vara amb les serps a l'esquerra, l'estrella de David a la dreta.*

–Ets d'Oklahoma? –li pregunto.

–Doncs, sí.

–Tens vint-i-dos anys?

–Què més voldria. En tinc vint-i-quatre.

–T'has tret dos anys del damunt.

–Sí, però, tio, de què vas?

–Anem bé de moment. Com et dius?

–Staaaaacey –respon, acostant-se'm amb les mans a l'esquena.

Hauria de dir aquí que es pot demostrar que anar curt de son de forma crònica és tan semblant a anar borratxo que als hospitals sovint et sembla que estàs en una festa de feina de Nadal multitudinària i interminable. Llevat que en una festa de Nadal l'imbècil que tens al costat no està a punt de fer filets del teu pàncrees amb una cosa anomenada «bisturí calent». Potser també hauria de dir que les representants de laboratoris, de les quals n'hi ha una per cada set metges als Estats Units, cobren per coquetejar. O fins i tot per follar-te, no m'ha quedat mai gaire clar això.

–Per a quina empresa treballes? –pregunto.

* El tatuatge que porto a l'espatlla esquerra –vara alada amb dues serps– resulta que és el símbol d'Hermes, i per tant del comerç. El símbol d'Asclepi, i per tant de la medicina, és una vara sense ales i una sola serp. I jo què en sabia?

–Martin-Whiting Aldomed –diu.

–Tens Moxfane?

Moxfane és el medicament que donen als pilots bombarders que s'han d'enlairar a Michigan, bombardejar l'Iraq, i tornar a Michigan sense parar. Te'l pots empassar o fer-lo servir per fer funcionar el motor.

–Doncs sí que en tinc. Però què em donaràs a canvi?

–Què vols? –li dic.

La tinc ben bé a sota.

–Que què vull? Si començo a pensar-hi, em posaré a plorar. No em diguis que ho vols veure.

–És millor que anar a treballar.

Em dóna un cop juganer i s'inclina per obrir la cremallera de la seva bossa. Si porta roba interior, no és de cap tecnologia que em sigui familiar.

–Doncs –comença–, coses com una carrera. O no haver de compartir pis amb tres persones. O no tenir uns pares que pensin que m'hauria d'haver quedat a Oklahoma. No sé si em pots ajudar amb això.

Es posa dreta amb un paquet de mostra de Moxfane i un parell de Dermagels, els guants de goma de Martin-Whiting Aldomed de divuit dòlars. Diu:

–Mentrestant, ja m'accontentaré amb un parell de guants nous.

–Ja els he provats –li comento.

–Has provat mai de fer un petó a algú a través dels guants?

–No.

–Jo tampoc. I me'n moro de ganes.

Amb un cop de maluc para l'ascensor.

–Ho sento –diu. Mossega la vora d'un dels guants per obrir-lo d'una estirada, i jo me'n ric. És aquella sensació quan no

saps si et volen prostituir o si realment estàs en presència d'un ésser humà.

M'encanta aquesta sensació.

—La planta és un fotut malson —m'etziba l'Akfal, l'altre resident del meu servei, quan finalment aparec per rellevar-lo. El que «hola» és per als civils, «la planta és un fotut malson» és per als residents.

L'Akfal és un egipci amb targeta J. Els que tenen targeta J són llicenciats de facultats de medicina estrangeres que es poden trobar amb el permís de treball rescindit si no fan contents els directors de la seva residència. Una altra bona paraula per a ells seria «esclaus». Em dona la llista dels pacients actuals, ell també en té una, però la seva està tota escrita i rebregada, i em posa al dia de tot. Bla, bla, habitació 809 sud. Bla, bla, infecció de colostomia. Bla, dona de trenta-set anys té hora per a tractament regular de quimioteràbia. Bla bla bla bla bla. És impossible seguir-lo, encara que vulguis.

Em recolzo tranquil·lament al taulell del control d'infermeria, i això em recorda que encara porto la pistola a la butxaca interior dels pantalons d'uniforme.*

Cal que l'amagui en algun lloc, però els vestidors són quatre pisos més avall. Potser la podria amagar darrere d'alguns llibres de text a la sala d'infermeria. O sota el llit de la sala de guàrdia. Tant és, mentre m'hi fixi prou per recordar després on l'he posada.

Finalment l'Akfal deixa de parlar.

* Els uniformes són reversibles, amb butxaques als dos costats, si de cas has de portar anestèsia o el que sigui i estàs massa cansat per posar-te els pantalons correctament.

–Ho has entès? –em pregunta.

–Sí –li contesto–. Vés a casa i descansa una mica.

–Gràcies –diu l’Akfal.

L’Akfal ni se n’anirà a casa ni descansarà una mica. L’Akfal se n’anirà a tramitar paperassa d’assegurances per al nostre director de residència, el Dr. Nordenskirk, pel cap baix unes quatre hores més.

El que passa és que el «Vés a casa i descansa una mica» és l’«adéu» dels residents.

Fer la ronda dels pacients a dos quarts de sis del matí normalment significa que un grapat de gent et digui que estaria molt millor si aquests fills de puta no et despertessin cada quatre hores per preguntar-te com et trobes. Altra gent s’està de fer aquests comentaris, i et dóna la llauna perquè hi ha algú que no para de fotre-li l’mp3 o la medicació o qualsevol altra cosa. Sigui com sigui, passes revista al pacient, fixant-te sobretot en malalties «iatrogèniques» (causades pel metge) i «nosocomials» (causades per l’hospital), que juntes són la vuitena causa principal de mort als Estats Units. Després toques el dos.

L’altra cosa que de vegades passa quan fas la ronda de primera hora dels pacients és que no n’hi ha cap que es queixi.

I això no és mai un bon senyal.

La cinquena o sisena habitació on entro és la d’en Duke Mosby, sens dubte el pacient que actualment odio menys. És un negre de noranta anys que hi és per complicacions de la diabetis, i

ara per la gangrena dels dos peus. Va ser un dels deu americans negres que van servir a l'Exèrcit Especial durant la Segona Guerra Mundial, i que el 1944 es va escapar de Colditz. Fa dues setmanes es va escapar d'aquesta mateixa habitació del Manhattan Catholic Hospital. Amb calçotets. Al gener. D'aquí ve la gangrena. La diabetis et fot la circulació encara que portis sabates, per dir alguna cosa. Per sort, era el torn de l'Akfal en aquell moment.

–Què passa, doctor? –em demana.

–No gaire cosa, senyor –li responc.

–No em diguis senyor. Treballo per viure –em diu. Sempre ho diu. És una mena d'acudit de l'exèrcit, volent dir que de galons no n'havia portat ni un.

–Només explica'm quines novetats hi ha, doctor.

I no parla de la seva salut, que poques vegades l'interessa, o sigui, m'invento alguna cosa sobre el govern. Mai no sabrà la veritat.

Mentre començo a embenar-li els peus pudents, li dic:

–I aquest matí, de camí a la feina, he vist una rata que es barallava amb un colom.

–Ah, sí? I qui ha guanyat?

–La rata –li dic–. I per molt.

–Qui ho hauria dit mai que una rata es pogués carregar un colom.

I jo li replico:

–El que és estrany és que el colom mai no es donava per vençut. Tenia les plomes ben estufades i estava tot cobert de sang. Cada vegada que atacava, la rata feia un sol mos i se'l llençava a l'esquena. Au, vinga mamífers, endavant, oi?, cal dir que era bastant esgarrifós –li poso l'estetoscopi al pit.

La veu d'en Mosby ressona a través dels auriculars:

–Aquesta rata en deu haver fet una de ben grossa al colom, per fer que insistís d'aquesta manera.

–Sens dubte –li dic. Li premo l’abdomen en totes direccions, intentant provocar el dolor. En Mosby no sembla pas adonar-se’n.

–Ha vist alguna de les infermeres, aquest matí? –li pregunto.

–I tant. No han parat d’entrar i sortir.

–Alguna de les que porten faldilletes blanques, i barrets?

–Moltes vegades.

Ah! Si veus una dona vestida així no és una infermera, es tracta d’un *strip-o-gram*. Palpo les glàndules al coll d’en Mosby.

–Tinc un acudit per a vostè, doctor –afirma en Mosby.

–Ah sí? Quin?

–Un metge diu a un paio: «Tinc dues males notícies per a vostè. La primera és que té càncer». L’home diu: «Déu meu! Quina és la segona?». El metge diu: «Que té Alzheimer». L’home diu: «Doncs, quina sort que no tinc càncer!».

Ric.

Com sempre quan m’explica aquest acudit.

Al llit al costat de la porta de l’habitació d’en Mosby –el llit que en Mosby tenia fins que el cap de la planta va decidir que hi hauria menys possibilitats que s’escapés si s’estava un parell de metres més enllà de la porta– hi ha un paio blanc i gros que no conec amb una barba rossa curta i els cabells llargs al clatell. D’uns quaranta-cinc anys. Estirat de costat amb el llum encès, despert. Quan abans he mirat l’ordinador, la seva «queixa principal» –l’entrada que representa una cita literal del pacient, amb la qual queda com un imbècil, només deia «mal al cul».

–Tens mal al cul? –li dic.

–Sí –carrisqueja les dents–. I ara també em fa mal l’espatlla.

–Comencem pel cul. Quan va començar?

–Ja ho he explicat això. És a l’historial.

Molt probablement. A l’historial en *paper*. Però com que l’historial en paper és el que el pacient pot demanar, i pel qual un jutge pot fer-te una citació, no hi ha gaire incentiu per fer-lo llegible. El d’en Culhom sembla un dibuix infantil d’unes quantes ones.

Pel que fa a l’historial de *l’ordinador*—que és confidencial, i contindria tota informació que qualsevol persona volgués donar-me—l’única cosa escrita a més de «QP: mal al cul», és «Sonat? Ciàtica?». I encara no sé si «pardal» vol dir ‘penis’ o ‘curt de gambals’.

–Ja ho sé –li dic—. Però de vegades va bé tornar-ho a explicar. –No s’ho creu, però què hi pot fer?

–El cul em va començar a fer mal –comença, tot ofès—. I cada cop més, fa unes dues setmanes. Finalment vaig anar a urgències.

–Vas venir a urgències perquè et feia mal el cul? Et devia fer molt de mal.

–Em fot un mal de collons.

–Fins i tot ara? –Em miro la intravenosa amb el calmant. Amb tant de Dilaudid, hauria de poder pelar-se la mà amb un pelador de pastanagues.

–Fins i tot ara. I no, no sóc cap mena de drogoaddicte. I ara també em fot mal el collons d’espatlla.

–On?

Indica un punt al mig de la clavícula. Jo d’això no en diria l’espatlla, però què vols.

Res que sigui visible.

–Fa mal? –dic, i poso suaument el dit en aquest punt. El paio fa un crit.

–Qui hi ha? –en Duke Mosby demana des de l’altre llit.

Obro la cortina perquè en Mosby em vegi.

–Només jo, senyor.

–No em tractis de senyor –em diu. Deixo anar la cortina perquè es tanqui.

Miro el full de funcions vitals d'en Culhom. Temp. 37°C, tensió arterial 120/80, freqüència respiratòria 18, pols 60. Tot absolutament normal. I tot igual que en l'historial d'en Mosby i en els fulls de funcions vitals de tots els pacients que he vist aquest matí a la planta. Toco el front d'en Culhom com si fos la seva mare. Està bullint.

Merda.

–Et demanaré uns escàners –li explico–. Has vist alguna infermera recentment?

–Des d'ahir a la nit, no.

–Merda –dic en veu alta.

I ja es veia venir, una dona cinc portes més avall està ben morta, amb una mirada d'horror espantós a la cara, i un full de funcions vitals que diu «Temp. 37°C, tensió arterial 120/80, freqüència respiratòria 18, pols 60». Tot i que té la sang tan sedimentada al fons del cos que sembla que hagi estat estirada sobre un bassiol de mig pam de tinta blava. Per tranquil·litzar-me, vaig a barallar-me amb les dues infermeres de torn. L'una és una jamaicana obesa que està enfeïnada omplint xecs. L'altra és una bruixa irlandesa que navega per Internet. Les conec i m'agraden totes dues –la jamaicana perquè a vegades porta menjar, i la irlandesa perquè té una barba sencera que s'afaita en forma de pera. Si hi ha una putada al món més grossa que aquesta, no sé quina és.

–No és el nostre problema –intervé la irlandesa, quan m'he quedat sense res més a dir–. I no s'hi pot fer res. Teníem la banda de cabrones letones al torn de nit. Probablement ara ja s'estan venent el mòbil de la senyora.

–Despatxeu-les –els dic.

Les dues infermeres es posen a riure.

—Anem una mica curts de personal d’infermeria —afirma la jamaicana—. No sé si t’hi has fixat.

És clar que m’hi he fixat. Sembla que ja hem fet servir totes les infermeres del Carib, de les Filipines, i del sud-est asiàtic, i ara ja estem a punt de fer-ho amb les de l’Europa de l’est. Quan el culte de blancs supremacistes fundat per la germana de Nietzsche al Paraguai reemergeixi de la jungla, com a mínim els seus membres podran trobar feina.

—No penso emplenar el certificat —els dic.

—Collonut. I el pakistanès que es foti, oi? —replica la irlandesa. Té la cara extraordinàriament a prop de la pantalla de l’ordinador.

—L’Akfal és egipci —faig notar—. I no, no ho deixo per a ell. Ho deixo per a les cabrones de les letones. Stat.*

La jamaicana fa tristament que no amb el cap.

—No farà que torni la senyora —diu—, si els demanes que facin el certificat, faran veure que no saben que ja s’ha mort.

—Tant me fot.

—Párnela? —pregunta la jamaicana.

—Jo tampoc —respon la irlandesa—. Bandarra —afegeix, quasi a mitja veu.

Ja es pot veure per la reacció de la jamaicana que ja sap que la irlandesa parla de mi, i no d’ella.

—Digue’ls que ho facin i prou —els crido quan me’n vaig.

Ja em sento millor.

Però fins i tot després d’això he de fer un descans. El Moxfane que he mastegat fa una mitja hora, juntament amb una mica de Dexe-

* Stat és una abreviació, tot i que no escurça gaire, de *statim*.

drine que he trobat en un sobre dins de la bata i que m'he menjat per si de cas el Moxfane trigués massa a fer efecte, em dificulta la concentració. Estic arribant al màxim massa de pressa.

M'encanta el Dexedrine. Té forma d'escut, amb una línia vertical que el parteix pel mig, cosa que li dóna aspecte de vulva.* Però fins i tot, tot sol, el Dexedrine a vegades pot fer que tot sembli que rellisqui i no et deixa fixar la vista, ni tan sols mirar. Si a més has pres Moxfane, tot es difumina.

Me'n vaig, doncs, a la sala de guàrdia dels residents per veure si em passa l'efecte, i potser prendré unes benzodiazepines que tinc amagades al capçal del llit.

Però a l'instant que obro la porta, ja sé que hi ha algú allà en la foscor. L'habitació fa pudor com de mal alè i olor corporal.

–Akfal? –dic, però ja sé que no pot ser l'Akfal. L'aroma de l'Akfal me l'enduré a la tomba. Això és pitjor. És pitjor que els peus d'en Duke Mosby.

–No, home –una veu feble surt del racó on hi ha la llitera.

–Doncs, qui collons ets? –grunyo.

–Cirurgia fantasma† –confirma la veu.

–Per què ets a la sala de guàrdia de Medicina Interna?

–És que... és que necessitava un lloc per dormir, tio.

Vol dir «On ningú no em pugui trobar».

Collonut. No solament el paio ens empudega la sala, sinó que a més fa servir l'única llitera disponible, ja que la de dalt està coberta amb tots els números de la revista *Oui* des de 1978 fins al 1986, i per experiència sé que és una puta feina treure'ls.

* De fet, el terme mèdic anglès per al pèl púbic és *escutcheon*, que vol dir 'escut', tot i que en els humans, de forma natural, només el pèl púbic de les dones té forma d'escut. El dels homes té forma de rombe, apuntant cap al melic i cap a l'engonal. És per això que quan les dones es depilen el pèl púbic en forma de rombe, en el subconscient t'estan fent fora.

† Aquesta és una feina de debò, però no prou interessant per parlar-ne.

Considero la possibilitat de deixar-lo quedar, atès que la pestilència de l'habitació l'ha deixada inutilitzable en el futur immediat. Però porto el Moxfane Edge™, i sempre cal pensar en la dissuasió.

–Et dono cinc minuts per fotre el camp –li engego–. Després et llenço directament una ampolla d'orina al cap.

Encenc els llums en marxar.

Em sento bastant més clar, ara, però no prou per parlar amb pacients, de manera que vaig a mirar anàlisis a l'ordinador.

L'Akfal ja n'ha copiat la majoria a les gràfiques. Però hi ha un informe de patologia d'un pacient del Dr. Nordenskirk que té assegurança, de manera que l'Akfal ni l'ha tocat. El Dr. Nordenskirk no deixa que ningú que no sigui blanc o asiàtic tingui res a veure amb pacients amb assegurança.

Dono un cop d'ull a l'informe de la pantalla. Una pila de males notícies per a un home que es diu Nicholas LoBrutto. L'alarma d'un nom italià se'm dispara al cap, però estic ben segur que no n'he sentit a parlar mai, d'aquest paio. I a més, els gàngsters –com la majoria de gent que pot triar– no vénen al Manhattan Catholic. I és per això que em deixen treballar aquí.

La frase clau de l'informe de patologia és «positiu per cèl·lules d'anell sigil·lar». Una cèl·lula d'anell sigil·lar sembla un anell amb un diamant (o un segell, si segelles les cartes amb cera) a sobre, perquè el nucli, que se suposa que ha d'estar al centre, s'ha desplaçat cap a un costat per la pressió de totes les proteïnes que la cèl·lula no pot parar de produir per culpa del càncer. En particular, un càncer d'estómac o bé un càncer que era d'estómac i ara s'ha metastasiat, ja sigui al cervell, o als pulmons.

Tots els càncers d'estómac són una mala passada, però el de cèl·lula d'anell sigil·lar és el pitjor. Així com la majoria de càncers d'estómac només et foraden la paret de l'estómac, de manera que et treuen la meitat de l'estómac i possiblement continues vivint, sense poder cagar sòlid, això sí, el càncer de cèl·lula d'anell sigil·lar s'infiltra a l'estómac per tota la superfície i produeix una condició coneguda amb el nom d'«estómac d'ampolla de cuir». S'ha de treure tot l'òrgan. I fins i tot així, quan te'l diagnostiquen normalment ja és massa tard.

L'escàner de l'abdomen de Nicholas LoBrutto no és decisiu per saber si el càncer s'ha estès o no. (Ara, però, té una possibilitat entre 1.200 de contreure una altra forma de càncer gràcies a la radiació de l'escàner. Si és que viu prou temps.) Només una operació ho aclariria del tot.

I mentrestant, a quarts de set del matí, em toca anar-li a dir tot això.

Sr. LoBrutto? Té una trucada a la línia 1. No ha dit qui era. Però semblava la dama de la dalla.

Fins i tot per a mi, és massa d'hora per voler una copa.

En LoBrutto està ingressat al final de l'ala Anadale, la petita sala de luxe de l'hospital. L'ala Anadale vol semblar un hotel. La zona de recepció té un terra imitació de fusta i un torracollons amb esmòquing hi toca el piano. Però si realment fos un hotel, tindries millor atenció sanitària.* L'ala Anadale té unes inferme-

* Et penses que més diners no et poden comprar pitjor atenció sanitària? Oblidat dels vuit mil estudis que demostren que els EUA es gasten el doble per càpita que qualsevol altre país, amb resultats per sota dels trenta-sis primers. Fixat en el Michael Jackson.

res d'allò més enrotllades dels anys seixanta. No vull dir que ho siguin ara. Ho eren en els anys seixanta, quan van començar a treballar al Manhattan Catholic. Ara estan més que res amargades i grillades.

Una d'elles em pregunta cridant on collons vaig quan passo davant del taulell d'altres, però no en faig cas i segueixo cap a la «suite» d'en LoBrutto.

Quan obro la porta he d'admetre que està força bé per ser una habitació d'hospital. Té una paret d'acordió, ara gairebé plegada del tot, que la divideix en un «saló» –on la família pot venir a sopar amb tu al voltant d'una taula octogonal coberta amb un plàstic que sembla molt fàcil de netejar-ne els vòmits– i un «dormitori» amb el llit d'hospital. Tot són finestres que van del terra al sostre i permeten una vista, en aquest moment, del riu Hudson començant a agafar la llum de l'est.

És enlluernador. Són les primeres finestres que veig des que he arribat a la feina. I il·lumina en LoBrutto al llit per darrere, de manera que ell em reconeix abans que jo a ell.

–Hòstia! –diu, intentant d'arrossegar-se cap enrere al llit, però les intravenoses i els cables de monitor li ho impedeixen.

–És en Bearclaw! T'han enviat per matar-me!

Un estiu dels meus anys d'universitat, vaig anar al Salvador per ajudar les tribus indígenes en el registre per tal de poder votar. A un nen d'un dels pobles que visitava, un caiman se li va endur el braç mentre pescava amb una canya curta i s'hauria mort allà al meu davant si no hagués estat per un dels voluntaris dels Estats Units, que era metge. Va ser just en aquell moment que vaig decidir apuntar-me a la facultat de Medicina.

Això de fet no va passar mai, gràcies a Déu, i de fet gairebé no vaig passar per la universitat, però és la mena de cosa que t'aconsellen de dir quan sol·licites l'ingrés a la facultat. Això o bé que has patit alguna malaltia de petit que et van curar de forma tan brillant que ara estàs disposat a treballar 120 hores per setmana i fer-ho amb alegria.

El que t'aconsellen de *no* dir és que vols ser metge perquè el teu avi ho era i sempre havies sentit una gran admiració per ell. No sé ben bé per què ho diuen, això. Se m'acudeixen motius molt pitjors. I és més, el meu avi era metge, i jo l'admirava de debò. Que jo sàpiga, ell i la meva àvia van tenir una de les històries més romàntiques del segle vint, i van ser també les últimes persones realment com cal d'aquest món.

Tenien una intensa dignitat que mai no he aconseguit imitar, ni de bon tros, i una immensa preocupació pels oprimits en la qual no puc ni pensar. També tenien una bona postura, i el que semblava un gaudi sincer de l'Scrabble, la televisió pública i la lectura de llibres grossos que et fan ser millor. Fins i tot vestien formalment. I tot i ser ciutadans de la mena que està desapareix-

xent, mostraven perdonar els que no ho eren. Per exemple, quan la meva penjadíssima mare em va parir en un ashram de l'Índia el 1977, i després volia anar-se'n a Roma amb el seu xicot (el meu pare), els meus avis van agafar l'avió per portar-me a Nova Jersey, on em van educar.

Tot i amb això no diria la veritat si col·loqués els orígens de la meva vocació de metge en el meu amor i respecte pels meus avis, perquè em sembla que no vaig considerar matricular-me a Medicina fins vuit anys després que els assassinessin.

Els van matar el 10 d'octubre de 1991. Jo tenia catorze anys, en faria quinze al cap de quatre mesos. Tornava a casa cap a quarts de set de la tarda, cosa que a West Orange a l'octubre és prou tard perquè hagi d'encendre els llums. Els llums no eren encesos.

En aquella època, el meu avi feia feina voluntària, com a metge, i en general no com a cirurgià, i la meva àvia treballava voluntària a la biblioteca pública de West Orange, o sigui, tots dos haurien hagut de ser a casa llavors. El vidre de la porta d'entrada estava trencat, com si algú l'hagués esbotzat per obrir la porta.

Si alguna vegada et passa això, vés-te'n de seguida i telefona al 091. Podria ser que encara hi hagués algú dins de casa. Jo vaig entrar perquè em feia por que algú pogués fer mal als meus avis si no hi entrava. Tu potser també entraries.

Eren al llindar entre el saló i el menjador. En particular, la meva àvia, que havia rebut un tret al pit, estava tombada d'esquena al saló, i el meu avi, que s'havia plegat endavant després que li desapareixin a l'abdomen, estava per tant bocaterrosa al menjador. El meu avi tenia la mà sobre el braç de la meva àvia.

Ja feia estona que eren morts. La sang de la catifa se m'enganyava a les sabates, i després, quan m'hi vaig estirar a sobre, a la cara. Vaig trucar al 091 abans de posar el cap entre el d'ells. El record que tinc de tot això és amb uns colors molt vívids, cosa que és interessant perquè ara sé que no veiem el color en situacions amb poca llum. Ens l'imaginem i l'hi pintem.

Sé que vaig posar els dits en els seus cabells grisos i els vaig acostar cap a mi. Quan el servei d'urgències va arribar, l'únic que van haver de fer és apartar-me perquè la poli pogués fotografiar l'escena del crim i per deixar que els del Servei Municipal s'enduguessin els cossos.

La ironia particular de la història dels meus avis és que havien sobreviscut un intent d'assassinat molt més elaborat uns cinquanta anys abans. S'havien conegut, diu la llegenda, als boscos de Białowieża de Polònia l'hivern de 1943, quan tenien quinze anys, no gaire més grans que jo en trobar-los morts. Ells i una colla d'adolescents recentment convertits en feres s'amagaven a la neu i provaven de matar prou grups locals de caçadors de jueus per tal que els polonesos els deixessin tranquils. El que això significava no m'ho van dir mai, però devia haver estat prou ferotge tot plegat, perquè el 1943 Hermann Göring tenia una casa a l'extrem sud de Białowieża on ell i els seus convidats es vestien de senadors romans, i bé devia estar al corrent de la situació. També hi ha la desaparició a Białowieża d'un escamot endarrerit del Sisè Exèrcit de Hitler, que es dirigia a Stalingrad. Cal dir que, en cas d'haver-hi arribat, s'hi haurien mort de totes maneres. El que finalment va fer que enganxessin els meus avis va ser una estafa. Es van assabentar per un home de Cracòvia, anomenat Wladyslaw Budek, que el germà de la meva àvia, que

treballava a Cracòvia d'espia per al bisbe de Berlín,* havia estat capturat i l'havien enviat al gueto de Podgorze, que era un lloc de retenció en direcció als camps. Budek afirmava que podia treure el germà de la meva àvia per uns 18.000 zlotys, o el collons de moneda que fessin servir aleshores. Com que els meus avis no tenien diners, i de totes maneres es malfiaven, se'n van anar ells mateixos a Cracòvia per veure què passava. Budek va telefonar a la policia i els va vendre: els enviaren a Auschwitz.

Era típic dels meus avis que després descrivessin l'anada a Auschwitz com un cop de sort, ja que no solament era millor que rebre un tret de part d'uns polonesos sonats en un bosc qualsevol, sinó que era millor que ser enviat a un camp d'exterminació.† A Auschwitz es van poder posar en contacte dues vegades mitjançant notes passades de contraban –cosa que, tal com ho expliquen, va fer que la supervivència fins a l'alliberament fos fàcil.

El seu funeral va ser a casa del meu oncle Barry. Era el germà de la meva mare, a qui se li havien fos els ploms i s'havia convertit en jueu ortodox. Els meus avis s'havien considerat certament jueus –havien visitat Israel i hi havien donat suport, per exemple, i els consternava la ràpida demonització que n'havia fet el món– però

* Es tracta de Konrad Preysing, altrament dit «el bon alemany». Preysing va fer tretze presentacions separades de les proves de l'Holocaust al Papa Pius XII, el qual va anunciar el 1941 que les lleis nazis no entraven en conflicte amb el dogma catòlic. Quan santifiquin el Pius, espero que ho citin com a miracle.

† Auschwitz tenia un camp d'extermini –Birkenau–, però també tenia Monowitz, que era un camp de treballs forçats. Això feia que les possibilitats de supervivència a Auschwitz fossin d'1 entre 500, per això s'ha sentit parlar d'Auschwitz. La possibilitat de supervivència en els camps d'extermini eren d'1 entre 75.000.

per a ells ser jueu volia dir que tenien certes responsabilitats morals i intel·lectuals, i no que la religió fos res més que un engany tacat de sang. La meva mare havia passat per tota mena de rebel·lió coneguda, molt abans que el Barry s'hi hagués pogut posar, i per tant sembla que vestir-se com un habitant d'un *shtetl* de Polònia en els anys 1840 era probablement el seu únic recurs.

La meva mare va venir al funeral i em va preguntar si necessitava que es quedés als Estats Units, i si volia anar a viure a Roma. El meu pare em va fer el favor de no fer-ho veure: només em va enviar una carta lleugerament emotiva on solament divagava sobre la seva relació amb els seus avis i sobre el fet que a mida que vas avançant en la vida mai no et sents més vell.*

El Barry em va adoptar per treure'm de sobre el Servei de Protecció a la Infància, però va ser fàcil convèncer-lo que em deixés estar a la casa dels meus avis. Als catorze anys jo era físicament enorme i tenia els gestos d'un vell metge jueu polonès. M'agradava jugar al bridge. I a més, el Barry i la seva dona no tenien cap ganes d'exposar els seus quatre fills a algú que havia estat abandonat en néixer i que un dia arriba a casa i es troba els seus pares adoptius morts violentament. I si es tornava perillós?

I tant! Ja vas ser llestos, senyor i senyora Barry!

Vaig buscar el perill i el vaig refinar. Com faria qualsevol altre nen americà, vaig triar Batman i Charles Bronson a *Death Wish* com

* Els meus pares ja feia molt de temps que s'havien divorciat. La meva mare ara era agent immobiliària, i el meu pare, que era italià –però no sicilià, tot s'ha de dir–, se n'havia anat a viure a Riverside, a Florida.

L'últim que en sé és que dirigia un restaurant de categoria d'una cadena que no anomenaré. Tots dos tenen cognoms diferents, ara, i no estic en contacte amb cap d'ells...

a models. No tenia els seus recursos, però tampoc no tenia gaires despeses. Ni tant sols vaig fer canviar les catifes. Em va semblar que no podia fer altra cosa que sortir-me'n sol. Encara penso així.

Sé per experiència, per exemple, que si surts al bosc i disparees a un grapat de macarres pedòfils fets a la supervivència –homes que han destruït literalment la vida de *centenars* de criatures– llavors la policia vindrà a buscar-te com si fossin animals. Miraran els desguassos per si de cas t'has rentat les mans després de passar-te-les pels cabells. Buscaran marques de neumàtics.

Però si les dues persones que t'estimes més són brutalment assassinades per algun brètol que remena un parell d'armaris i s'endu el vídeo, tot serà un cony de misteri.

Tenien algun enemic?

Algun enemic que necessitava un reproductor de vídeo?

Devia ser un sonat.

Un sonat amb mitjà de transport, i guants, i una sort de collons que no l'hagués vist ningú.

Seguirem preguntant per aquí.

Ja et direm alguna cosa.

I veuràs claríssim com es farà la justícia: o te n'encarregues tu o ningú no ho farà.

Quina mena de tria és aquesta?

Totes les arts marcial tenen un estratagema en comú. (Vaig passar del *taekwondo* al *sho ryu karate* i al *kempo*, en *dojos* que feien la mateixa pudor de peus, mentre seguia la norma tradicional japonesa de passar més temps entrenant-me que dormint.) Es tracta de comportar-se com un animal. I això no vol dir de manera abstracta, sinó que l'objectiu és imitar les estratègies dels animals en qüestió. Fer servir l'estil grua per a atacs a distàn-

cia, ràpids i precisos; o l'estil tigre per a una punxada agressiva de prop. La idea principal és que l'últim animal que un vol emular en una situació violenta és l'ésser humà.

Això resulta ser veritat, per cert. La majoria d'humans són instintivament uns lluitadors espantosos. Tremolen, s'agiten, es fan enrere. La majoria som tan dolents en la lluita que de fet ha resultat ser un avantatge en l'evolució, ja que des d'abans de la producció massiva d'armes la gent s'ho havia de pensar molt per fer-se mal, de manera que els més llestos tenien alguna possibilitat en la lluita. Un neandertal et clavava un cop al cul i després se'l menjava, però intenta trobar-ne un per demostrar-ho.

Per un altre costat tenim el tauró. En la majoria d'espècies de tauró, les cries surten de l'ou vives dintre de la mare i es comencen a matar les unes a les altres tot seguit. El resultat és que el seu cervell no ha canviat gens en uns 60 milions d'anys, mentre que el nostre va continuar augmentant la seva complexitat fins fa 150.000 anys, quan vam ser capaços de parlar, i per tant es va tornar humà, i la nostra evolució va passar a ser tecnològica enlloc de biològica.

Hi ha dues maneres de veure això. Una és que els taurons són, des del punt de vista de l'evolució, immensament superiors als humans, perquè si et penses que durarem 60 milions d'anys, ets ben boig. L'altra és que som superiors als taurons, perquè ells s'extingiran molt abans que nosaltres, i la seva desaparició serà gràcies a nosaltres. Avui en dia hi ha moltes més probabilitats que un humà es mengi un tauró que no pas al revés.

En desfer l'empat, però, els taurons guanyen. Perquè mentre els humans tenim la ment i la capacitat de transmetre'n els continguts durant generacions i generacions, i els taurons tenen les dents afilades i els mitjans de fer-les servir, els taurons no semblen turmentar-se gaire amb la situació. I els humans t'asseguro que sí.

Els humans *odien* ser mentalment forts i físicament febles. El fet que aconseguirem destruir el planeta en marxar no ens

alegra gens ni mica. En canvi admirem els atletes i els violents físicament, i detestem els intel·lectuals. Una colla de setciències construeixen un coet per anar al cony de lluna, i a qui hi envien? Un ros que es diu Armstrong, que ni tan sols és capaç de dir el que toca en aterrar.

És una estranya maledicció, si hi penses. Estem fets per pensar, per a la civilització, més que cap altra criatura que hem trobat. I l'únic que ens atreu és ser assassins.

Mentrestant, als voltants de la tardor del 91 vaig començar a follar amb l'oficial Mary-Beth Brennan de la Comissaria de West Orange. En el seu Crown Victoria, perquè era casada i a més als polis no els agrada deixar el cotxe patrulla quan estan de servei. El seu estava infestat no tan sols de cuques sinó també de rates, perquè els torracollons dels altres torns entaforaven els ossos del pollastre fregit entre els seients de pell. Tot plegat era un cony d'*habitrail*.

No vull dir que no apreciés el sexe. Mai no havia follat amb ningú, i va ser un canvi ben agradable. No tenia cap motiu per pensar que podia ser millor, perquè ja era prou diferent de tot el que havia vist a les pel·lícules o llegit en un llibre.

Però sí que m'adonava que havia de ser alguna cosa més que donar-te cops amb una ràdio mentre algú que semblava increïblement tova i vella (era més jove que jo ara, i tots els pits es tornen tous, però com ho podia saber?) es retorça sobre teu amb l'uniforme baixat fins als genolls, i no saps fins on pots arribar perquè obtingui informació real i útil dels detectius de grau 3 i 4 que deuen saber alguna cosa sobre qui va matar els teus avis. A més, és l'hivern, o sigui, tot el que està fora d'ella està congelat.

Del que finalment es va assabentar per a mi l'oficial Brennan va ser això:

Els detectius no creien que es tractés de nazis, fossin neos o no, ja que aquesta gent acostuma a buscar els hassidites. Ni tampoc que es tractés d'un robatori, atès que es van endur tan poca cosa, i els lladres acostumen a evitar els vells perquè sempre són a casa i de totes maneres no hi tenen mai diners. Les poques coses que van robar, com el vídeo, probablement es devien a un consumisme impulsiu o a un intent ben calculat de despistar el personal.

–Doncs, qui? –vaig preguntar a Mary-Beth Brennan.

–No ho ha dit.

–Menteixes –vaig dir.

–No vull fer-te mal.

–No fotis, digues.

M'ho va dir. Els assassinats havien estat probablement l'objectiu de tot plegat. Els vells potser no són grans víctimes d'un robatori, però són uns objectius fantàstics d'homicidi. Es mouen a poc a poc, és més probable que s'hi quedin per dies abans que se'ls descobreixi, i, com ja he dit, normalment són a casa. Qualsevol entossudit a cometre un assassinat a qui no importi qui és la víctima vol algú com els meus avis. I aquesta mena de persona pot entrar en una de dues categories: un assassí en sèrie o un gàngster que està a prova.

A West Orange, Nova Jersey, al començament de 1992, havies de ser imbècil per pensar que eren assassins en sèrie.

O sigui, molt probablement es tractava d'algú que volia demostrar que era capaç de matar, i el preu de la iniciació era la influència de la màfia. O bé es tractava de dues persones, ja que així hi havia una víctima per a cadascú, i les bales dirigides als meus avis provenien de pistoles diferents. Segons un dels detectius que l'oficial Brennan em va trobar, això volia dir que era molt probable que finalment se'ls enganxés, aquests païos. El collons d'Omertà treballa en totes dues direccions –els vells fan xantatge als nous, i els nous delaten els vells. O sigui, final-

ment arribarien a les orelles de la policia els dos torracollons en qüestió que s'havien iniciat al mateix temps, i ja tindrien els sospitosos.

Però podrien passar dècades, i encara estar sense proves, o haver perdut l'interès, llavors. I es donava per fet que aquests paios havien aconseguit iniciar-se, i que no se'ls havia rebutjat, o que havien triat tornar a la feina que tenien al súper, o on fos.

Tot plegat no s'aguantava gaire. Era poc convincent. Potser sí que es tractava d'un assassí en sèrie al capdavall. O d'uns ionquis.

Però els gossos no esquiven la guineu per por de la sarna. La teoria de la màfia és l'únic que em quedava, de manera que la vaig seguir.

I no tenia res més a l'horitzó. Un dia vaig anar massa lluny amb la Mary-Beth, i se'm va posar a plorar a l'espatlla i em va dir que temia que realment no l'estimava.

Si has crescut al nord de Nova Jersey de segur que has sentit moltes collonades sobre la màfia i sobre els pares que hi estan ficats. Però també sents parlar de l'acadèmia militar de Suffern, perquè cada vegada que coneixes algú que hi va resulta ser un cregut i torracollons amb un Iroc-Z i un collaret d'or que sembla que estigui a punt de trencar el mirall de cocaïna. I perquè quan busques les celebritats de les Cinc Famílies en el *Who's Who in New Jersey*, n'hi ha una bona colla que hi han anat.

No l'anomenaré. N'hi ha prou amb dir que té el mateix nom que una de les acadèmies militars més famoses d'Anglaterra, malgrat haver estat fundada 150 anys després de la Guerra Revolucionària.

M'esperava una escola catòlica, però això no tenia gaire importància. Ja feia les flexions.

M'hi vaig apuntar a l'estiu. L'escola era cara, però encara tenia diners de l'herència i de l'assegurança. I com ja he dit, no tenia gaires necessitats.

Com a escola militar era una enganyifa. Diana a les 7:30 i a les 14:30, quaranta minuts diaris de passar revista, desfilada un cop al mes. Hi havia un grupet de torracollons que s'ho prenién tot seriosament, i s'apuntaven als equips esportius i el que calgués, però la resta fumava maria als lavabos i s'escapava al Pizza Hut de la carretera per lligar amb les noies de l'escola de noies que hi havia a l'altra banda de les pistes de tennis i del bosc. Els lavabos del Pizza Hut eren mixtos.

Havies de fer cua.

Vaig triar l'Adam Locano per fer-hi amiatat perquè era molt popular, no per les seves connexions amb la màfia. A més, no vaig estar segur que existissin fins molt més tard, quan li vaig preguntar com havia aconseguit el malnom de «Skinflick».

M'havien explicat que era per haver fet una pel·lícula pornogràfica amb la cangur, quan tenia dotze anys.

—Tant de bo —em va confessar—. Era una puta d'Atlantic City. Tio, ni tan sols me'n recordo, de borratxo que estava. Després algun fill de puta del club social del meu pare va robar la cinta i en va fer còpies per a tothom. Una merda.

L'alarma se'm va disparar i vaig saber tot seguit que m'havia topat de ple amb la màfia. Però abans no en podia haver

estat segur, perquè en Locano era diferent dels altres nois de la màfia.

Com jo, tenia quinze anys. Però no era com jo perquè era més aviat rodó, amb mugrons inflats i plegats en diagonal, i una cara de Droopy Dawg amb bosses a les galtes i als ulls. El llavi inferior era massa molsut. I també, perquè tenia estil. Era el seu punt d'orgull tenir la pinta que tenia, aconseguir semblar –fins i tot portant l'estúpid uniforme que havíem de dur a les desfilades– com si hagués estat tota la nit de marxa. A Las Vegas. El 1960.

Part del seu encant (la qual cosa em meravellava) era que semblava dir sempre el que pensava amb una llibertat absoluta. Parlava com si res de fer-se una palla o de cagar, o bé del seu enamorament amb la seva cosina germana, la Denise. Així que s'empenyava o es frustrava ho deia, i també, inevitablement, quan es molestava pel fet que jo era molt millor en esports o en la lluita que no pas ell.

Jo feia tot el que podia per evitar aquesta mena de situacions, però, com que érem criatures, i especialment criatures en una acadèmia militar, no s'evitaven fàcilment. I sempre em va impressionar molt la gràcia que tenia l'Skinflick per sortir-se'n. Es posava a bramar ple de ràbia, i després a riure, i sabies que era totalment sincer amb les dues reaccions. A més de tot això, malgrat la seva manera d'actuar, i la seva afirmació que en tota la seva vida només havia llegit un llibre de cap a cap, era el noi més llest que mai havia conegut.

Tenia prou seguretat de si mateix per ser amable amb tota mena de gent –sonats, cambrers, tothom– i això feia que fos possible acostar-s'hi. Amb això no vull dir que no m'hi hagués d'esforçar. Vaig reduir els meus costums de la vella Europa i vaig començar a vestir-me de manera deixada, amb Vuarnets i un collaret de corall. Vaig alentir i abaixar el volum de la manera de parlar, i parlava el mínim possible. Tot estudiant de secundària

solitari hauria de tenir un incentiu seriosíssim per integrar-se. Et tranquil·litza ràpidament.

També vaig començar a fer de camell. Tenia una connexió a través d'un setciències que coneixia de l'antiga escola, abans que matessin els meus avis i tots els meus amics em deixessin de parlar perquè no sabien què dir-me. El germà gran del setciències hi feia negoci, i em va aconseguir bossetes d'herba de vuit unces i cocaïna a bon preu. Crec que tots dos es pensaven que m'automedicava.

Vaig acabar perdent-hi diners –de segur que comprar amics no és la idea menys original d'aquest món–, però va funcionar. Va ser a través de la maria que vaig conèixer l'Skinflick.

Em va passar un nota a classe un dia que deia: «Company, em pots fer un préstec?».

Segurament sóc el cabró original de Déu –un mico a les runes maies, cagant-me sobre el que no entenc, pitjor que un neandertal. Però de totes les coses vergonyants que he fet, la que més fàcilment entenc és la d'enamorar-me de l'Adam Locano i la seva família quan tenia quinze anys.

Anys més tard, els federals van intentar menjar-me el tarro amb això: que només un imbècil de cap a peus podria passar de trobar els seus avis assassinats per uns cabrons de gàngsters a viure amb uns cabrons de gàngsters, i treballar per a ells, i llepar-los el cul, i necessitar-los. Però les raons eren òbvies.

Hi ha polis que es corrompen per 70.000 dòlars i mig quilo de cocaïna. Els Locano em van acceptar com a membre de la família. La seva família de debò, no un cony de màfia pel·liculera. Em van dur a esquiar, collons. Em van dur a París, i després l'Skinflick i jo vam anar a Amsterdam amb tren. No és que fossin allò que

se'n diu bona gent, però sí que se solidaritzaven amb els altres, i van ser molt amables amb mi. A més de l'Skinflick i els seus pares, hi havia dos germans més petits. I no hi havia ningú en aquella família que fes cara d'angoixat, ni tingués constantment por d'un assassinat massiu. Tots semblaven mirar de cara al futur, cap a un món ple de vida, enlloc de cap enrere, cap a una trampa mortal inexplicable. I bé semblava que m'hi volien, amb ells.

Jo estava massa lluny de ser prou fort per estar-me'n.

En David Locano, el pare de l'Skinflick, era advocat en un gabinet de quatre socis a prop de Wall Street. Més endavant vaig saber que ell era l'únic que tractava amb el crim organitzat, però que també era el que aconseguia mantenir la solvència de l'empresa. Duia vestits cars però informals i tenia uns cabells negres que se li enroscaven al clatell. Mai no aconseguia amagar del tot que era llest i competent, però amb la família sempre semblava estar desconcertat, gairebé atemorit. Si mai li calia saber res —d'ordinadors, o bé si hauria d'apuntar-se a fer esquaix o posar-se a fer un règim en particular, o el que fos—, sempre ens ho preguntava.

La mare de l'Skinflick, la Barbara, era prima i divertida. Tot sovint preparava coses per picar i o bé li interessaven els esports professionals o bé ho feia veure de forma convincent.

—Au, vinga —li agradava dir—. *Au, vinga, Pietro, ara li dius Skinflick?*

(Pietro era el meu nom de debò, per cert. Pietro Brnwa, pronunciat «Brown».)

I després hi havia l'Skinflick. Passar l'estona amb ell no significava exactament un rentat de cervell, pel fet que un rentat de cervell normalment vol dir que et volen fer acceptar com una realitat desitjable allò que de fet és una merda, mentre

que passar l'estona amb l'Skinflick era divertit. Però et feia el mateix efecte.

Digue'm això, per exemple:

Què donaries per una nit passada en una festa a la platja al voltant d'un foc? I si a més tens setze anys en aquell moment? I notes el foc a un costat de la cara i el vent a l'altra, i la sorra freda als turmells i al cul a través dels pantalons, i la boca de la noia a qui estàs fent un petó i gairebé no t'adones que és calenta i mullada i té gust de tequila, i et sembla que comuniques amb ella telepàticament, i a més de tot això no tens cap recança ni disgustos en la vida, perquè tot sembla indicar que el futur serà collonut, i sí que has perdut coses, és clar, però sembla totalment just que els guanys s'equiparin a mida que passa el temps, oi?

A què has de renunciar per això? I com ho compenses amb la teva obligació envers els morts?

No és gens complicat: dónes un cop d'ull i te'n vas. Fas que no amb el cap i te'n tornes a ser un setciències solitari i gegant amb els avis morts. Així estaràs content d'haver salvat l'ànima. No ho vaig fer. Vaig quedar-me amb els Locano fins molt després d'haver aconseguit el que volia d'ells, fins que la meva vida es va convertir en una burla de la meva missió original. Podria dir que el fet d'haver estat criat pels meus avis m'havia proporcionat unes defenses penoses contra la gent per a qui les mentides i la manipulació eren estils de vida i maneres de divertir-se. Però també podria dir que els Locano em sadollaven de felicitat, i no volia que s'acabés.

I la veritat és que he fet coses molt pitjors des de llavors.

L'home estirat al llit de l'ala Anadale és un paio que coneixia amb el nom d'Eddy Squillante, àlies Eddy Consol.

–Què collons és això? –pregunto amb un gruny, mentre li agafo el davant de la bata amb el puny. Torno a mirar l'història.–

Diu que el teu nom és LoBrutto!

Se'l veu desconcertat.

–És que és LoBrutto.

–Em pensava que era Squillante.

–Squillante és només un malnom.

–*Squillante?* Quina mena de malnom és *Squillante?*

–Ve de Jimmy Squillante.

–Aquell malparit del negoci de les escombraries?

–De l'home que va *revitalitzar* el món de les escombraries.

I vigila el que dius. Era col·lega meu.

–Un moment –dic–. Tu et deies Squillante perquè Jimmy Squillante era col·lega teu?

–Sí. Tot i que el seu nom de debò era Vincent.

–*De què collons parles?* Jo havia conegut una noia que es deia Barbara i no per això demano a la gent que em digui Babs.

–I jo diria que molt probablement fas bé.

–I què me'n dius d'Eddy Consol?

–Aquest és un altre malnom meu. Ve de «consolidat» –va riure per sota el nas–. Et penses que algú es pot realment dir «Consolidat»?

El deixo anar.

–No, això ja ho he entès, gràcies.

Es frega el pit.
–Hòstia, Bearclaw...
–No em diguis així.
–D’acord... –canvia de pensament–. Un moment, si no sàbies que jo era l’Squillante, com m’has trobat?
–No t’he trobat.
–Què vols dir?
–Ets un pacient de l’hospital. Jo sóc metge.
–Estàs vestit de metge.
–No. *Sóc* metge.
Ens mirem fixament l’un a l’altre.
I llavors diu:
–Fot el camp!
No li faig cas.
–No n’hi ha per tant.
–I una merda! Mazel Tov, nen! –mou el cap negativament–.
Jueus de merda. Què passa, que als mafiosos no us deixen ser advocats?
–Mai no he estat un mafiós.
–Ho sento.
–No et demano que t’excusis.
–M’he equivocat. No volia insultar-te.
Havia oblidat que els gàngsters parlen així –com si tots assistissin a una reunió democràtica i coordinada.
–No t’amoïnis –li dic–. La meitat dels paios que em vaig carregar per al David Locano eren mafiosos.
S’empassa la saliva, cosa que no és tan fàcil quan tots els fluids t’entren pel braç.
–Em mataràs, Bearclaw?
–No ho sé encara –li contesto.
Els ulls se’n van directament a la bossa d’IV.
–Si ho faig, no penso posar-te aire al tub d’IV –li dic.

Si una petita quantitat d'aire al tub d'IV et pogués matar de debò, la meitat de pacients del Manhattan Catholic ja serien morts. En realitat l'LD50 d'aire –la dosi que seria letal per al 50 per cent de la gent– són dos centímetres cúbics per cada quilogram. Per al LoBrutto, o com es digui, això devien ser unes deu xeringues.*

Potser li hauria de ficar un tap de suro a la gola. Les fustes lleugeres no es veuen a les radiografies, i no hi ha cap patòleg a Manhattan Catholic que es vulgui complicar la vida i fer una dissecció de la laringe de l'Squillante. Però on puc trobar un tap de suro ara?

–Deixa de pensar-hi –em diu.

–Tranquil –li aclareixo–. Ara mateix ni tan sols sé si et vull matar.

Al cap d'un moment m'adono que això és cert, perquè ja sé com fer-ho si em cal.

Només l'he d'inflar amb potassi. Si ho faig prou lentament, li parerà el cor sense que augmenti el seu EKG,[†] i un cop mort li explotaran tantes cèl·lules que tot el cos se li inundarà de potassi.

–Hòstia –diu–. De totes maneres, potser tinc càncer.

–Tens càncer –li confirmo.

–Què vols dir?

–Acabo de llegir els resultats de la biòpsia.

–Hòstia! Càncer? Molt greu?

* La quantitat real que mata una persona en particular és molt variable, perquè el 30 per cent de la gent tenen un forat a la paret entre els costats dret i esquerre del cor, capaç d'enviar una bombolla que altrament aniria a parar als pulmons (i d'aquí a l'atmosfera) directament al cervell. Però la major part de l'equipament d'IV és més difícil de netejar que una xeringa, i per això ningú no s'hi molesta.

† Els electrocardiogrames s'abreuen EKG perquè «ECG» s'assembla massa a EEG, que significa electroencefalograma. I perquè Willem Einthoven, que se'ls va inventar, era neerlandès (tot i que nascut a Java) i els va anomenar *electrokardiograms*.

–No, gens. És la malaltia que tothom vol.
L'Squillante, amb llàgrimes als ulls, mou el cap.
–Sempre seràs un sarcàstic, cabró. De petit ja ho eres –m'agafa la targeta identificadora–. I com et diuen ara? –en llegir-ho, no s'ho pot creure–. 'Peter Brown'? Com a la cançó dels Beatles?
–Sí –li dic, impressionat.*
–T'han canviat el nom de Pietro Brnwa a Peter Brown? Es pensen que som imbècils?
–Déu n'hi do, collons, Déu n'hi do.
Anuncien per l'altaveu del sostre: «*Aturada cardíaca. Tot el personal mèdic disponible a 815 Sud*». Ho repeteixen un parell de vegades.
L'Squillante s'adona del que passa.
–No diré res, Bearclaw –diu–. T'ho prometo.
–Si ho fas, torno i et mato. *Capisci*, cabró?
Fa que sí amb el cap.
Agafo el cable del telèfon i l'arrenco de la paret en sortir.

Arribo a la urgència. A fora al passadís, si més no.

A tothom, li encanta poder-s'hi presentar, perquè pots comportar-te com si estiguessis a la televisió. Encara que no et toqui cridar «Fora!» amb els braços del desfibril·lador, potser et tocarà aixafar la bossa del respirador, o injectar medicaments que t'han passat les infermeres del carretó d'emergència. I també, la gent ve de per tot l'hospital –no tan sols de Medicina Interna, que han de venir obligatòriament–, o sigui, és una gran ocasió per

* *The Ballad of John and Yoko*: «Peter Brown called to say / You can make it O.K. / You can get married in Gibraltar near Spain». Peter Brown va ser el *roadie* que va durar més amb els Beatles.

fer-la petar. I la persona que ha demanat ajuda ho ha fet perquè el pacient s'està realment morint, o sigui, pot ser que fins i tot salvís la vida d'algú, i justifiquís la teva terrible tria de carrera.

Però ara no és una d'aquestes vegades, ho recordo tan aviat com hi arribo. És una d'aquestes vegades en què el pacient fa hores que és mort, i hi ha una infermera letona que es vol cobrir les espatlles.

–Qui té temps? –pregunto.

Una infermera que es diu Lainie es gira amb un cronòmetre i una llista de qui necessiten allà.

–Ei, hola, Dr. Brown –em saluda i em fa l'ullet–. Ja l'hi he posat.

–Gràcies –li dic. La Lainie és de bon veure, però és casada. D'acord, amb un home que sembla tenir dotze anys i porta una samarreta de bàsquet prou llarga per ser un vestit d'etiqueta, però, tio, deixa-ho estar. El que has de fer és tornar a l'habitació de l'Squillante.

O el mato, o penso què en faig.

És difícil triar. Si el deixo viure, i explica al David Locano on sóc, o em maten o m'escapo. D'altra banda, s'entén que treballa en un hospital per compensar el fet de matar gent. O alguna cosa així.

–Perdoni? –és una veueta que ve de darrere. Em giro.

Els meus estudiants de medicina. Dues tristes formes humanes amb bata blanca. Una d'home i l'altra de dona, i totes dues tenen nom. Això és tot el que en puc dir.

–Bon dia tingui.

–No em parleu de vostè, que també treballa per menjar –els dic–. Aneu a mirar les anàlisis.

Això més que res els desconcerta, però un d'ells em replica:

–Ja ho hem fet.

–Així, doncs, quedeu-vos aquí.

–Però...

–Ho sento, nois. Més tard us ensenyaré alguna cosa.* Ens veiem a la sessió clínica de les set trenta.

I és clar, uns metres més enllà tinc l'Akfal que em busca des de Cures Intensives.

–Tens un minut? –em comenta quan responc.

En lloc de dir-li que no, li pregunto:

–És greu? –quina pregunta més poca-solta, no crec que l'Akfal em truqués si no fos greu. No li'n sobra gens, de temps.

–Et necessito per a una toracostomia.

Merda.

–Vinc de seguida –li dic.

Em giro cap als meus estudiants.

–Canvi de plans, nois –els dic–. L'Akfal ens té una operació a punt.

Mentre ens dirigim cap a les escales d'emergència, un dels estudiants indica amoïnats cap a l'altaveu:

–No és la nostra pacient?

–És la pacient de Déu ara.

La toracostomia es tracta simplement de perforar amb un tub afilat la paret del tòrax. Cal fer-ho quan la quantitat de sang –o pus, o aire, o el que sigui– al tòrax comença a comprimir un o tots dos pulmons, fent que la persona tingui dificultats per respirar. Has d'evitar els òrgans clau –els pulmons, la melsa, el fetge– i el costat inferior de les costelles, ja que és per on passen les venes, les

* Aquesta interacció bàsica –«Bon dia tingui/Ho sento, nois. Més tard us ensenyaré alguna cosa»– és l'activitat principal dels últims dos anys de la facultat de Medicina. L'activitat principal dels primers dos anys és una presentació de Power Point d'algun doctorand amargat i sense cobrar massa lent per evitar que el degà el fitxés aquell matí.

artèries i els nervis. (Es pot veure en qualsevol de les costelles que mengem, fins i tot després de cuinar-les. I després ja pots parlar-ne tant com vulguis.) A banda d'això, col·locar un tub en el tòrax és senzill, sempre que el pacient s'estigui quiet. Cosa que no passa mai. Tot i que no m'alegra gens haver-ho d'admetre, la tasca mèdica que assoleixo amb una perfecció gairebé total és la d'aconseguir que un pacient no es mogui. Els meus estudiants estan a punt de presenciar una acció genial molt especial.

Així és que em quedo sorprès quan arribem a Cures Inten-sives i trobem el pacient estirat de costat, amb els ulls oberts i la llengua a fora. De fet, temo que s'ha mort mentre l'Akfal em trucava, però en tocar la caròtide del pacient veig que el pols és correcte, però res no indica que nota la meva comprovació.

—Ja estava així abans? —pregunto.

L'Akfal està preparant la taula d'operacions, fent servir l'equipament Martin-Whiting Aldomed.

—Sembla que sempre està així. Fa sis anys va tenir un ACV* massiu.

—Doncs, per què ens necessites?

—L'historial diu que és capaç de moviments violents sobtats.

Li dono un copet al globus ocular. Cap resposta.

—Diria que t'aixequen la camisa. El paio és un cas tan perdut com el plet de la Barbie.

—Probablement.

Obre un paquet de Dermagels sobre les estovalles blaves de paper que ha preparat, i se'ls posa un per un, tocant només l'interior amb la pell.

* ACV són les sigles d'accident cerebrovascular, o apoplexia. Es tracta d'una artèria del cervell que o bé s'embussa (normalment amb un coàgul, normalment procedent del cor) o bé explota directament. És l'hora fatal: és la segona causa de mort als Estats Units.

–A punt –diu.

Alço el llit, i cada estudiant li agafa una cama. Descordo la bata del paio i l'abaixo fins a la cintura. El paio és fofo amb tant de greix de comatós.

L'Akfal unta amb iode un tros al costat inferior esquerre de les costelles, i agafa el tub. Llanço un braç sobre el pit i els braços del paio.

L'Akfal punxa. El pacient xiscla i amb les cames fa saltar amb tal força els dos estudiants que s'estampen contra la paret. N'hi ha un que fins i tot s'endu un monitor pel davant.

Però el tub ha entrat. A *on* està per veure, ja que el fluid que ruixa per fora –i sobre el pit i la cara de l'Akfal abans que aconseguixi agafar una palangana i desviar-ne el rumb– sembla sang fosca com el vi. Després d'un parell de moments, comença a batre normalment.

El pacient sospira i es relaxa de nou als meus braços.

–Nois, esteu bé? –m'hi interesso.

–Sí, senyor –responen tots dos, tremolant com una fulla.

–Akfal?

–De meravella. Vigila: hi ha sang a terra.

Més tard, quan els estudiants i jo sortim de l'UCI, ens para un paio que sembla una versió més jove, i menys zombi, del pacient.

–Com està el meu pare? –pregunta.

–Està responent molt bé –li contesto.

A les escales d'emergència de tornada cap a amunt, dic:

–Quina és la lliçó, nois?

–ONR –responen alhora.

–Aprovats!

L'ordre de no ressuscitar. El desig de *per-l'amor-de-Déu-deixeu-me-morir-d'una-vegada*.

Cosa que si els metges expliquessin als seus pacients i els pacients firmessin podria salvar el sistema sanitari dels Estats Units, el qual ara es gasta el 60 per cent del pressupost en gent que mai no tornarà a sortir de l'hospital.

Et sembla que això és fer la feina de la dalla? Notícia breu: arribat aquest moment, la feina de la dalla ja s'ha acabat. La mort del cervell no vol dir que el cervell estigui mort, encara que ho estigui. Vol dir que el cervell està tan acabat que el cos està efectivament mort. El cor que bat del pacient podria estar perfectament en un cubell.

Parlant de no fer la feina de la dalla, decideixo tornar a l'habitació de l'Squillante, de segur que ara faré tot el possible per espantar-lo i fer-lo callar abans fins i tot que pensi de matar-lo.

Bastant segur, si més no. Envio els nois a la sessió clínica –una feina tan odiosa que fins i tot en aquestes circumstàncies em sento culpable de no evitar-los-la– per si de cas.

Però és clar, quan hi arribo, l'Squillante parla per un mòbil.

–De seguida acabo –em diu, cobrint el micròfon–. Què et penses, que sóc un cony de dinosaure, que no sé fer servir un mòbil?

Llavors aixeca un dit i torna a parlar per telèfon.

–Jimmy –diu–. Ja et tornaré a trucar. El Bearclaw és aquí ara mateix.